

Rigsadvokaten anfører i sin redegørelse, at variationen i bødestørrelsen i et vist omfang skyldes, at nogle af sagerne vedrører gentagelsestilfælde eller tilfælde, hvor der samtidig straffes for en anden overtrædelse af dyreværnsloven, men at de forskellige straffe i disse ret ensartede sager alligevel ikke forekommer fuldt ud at kunne forklares.

Det fremgår ikke af Rigsadvokatens redegørelse, hvor mange af sagerne om transport af dyr der har indebåret uforsvarlig behandling af dyr, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1.

Rigsadvokatens redegørelse viser imidlertid, at der er en del bøder på mindre end 3.000 kr., hvilket efter regeringens opfattelse er for lavt et bødeniveau, når det også tages i betragtning, at overtrædelserne på disse områder ofte begås af personer, der beskæftiger sig med dyr som et led i deres erhverv.

Hertil kommer, at overtrædelse af reglerne om transport af dyr ofte må antages at være forbundet med en besparelse for lovovertræderen. Dette gælder f.eks. i de tilfælde, hvor en vognmand eller en chauffør er ansvarlig for at laste flere dyr end tilladt, og hvor transportøren herved sparer udgifter til yderligere en transport. Også transport af dyr, der er uegnede til transport, kan efter omstændighederne indebære en økonomisk fordel for leverandøren.

Som anført ovenfor under pkt. 2.3.3. finder regeringen ikke anledning til at skærpe bødeniveauet i de sager, hvor der alene er tale om brud på helt formelle regler, og hvor dyr ikke konkret har været udsat for væsentlig ulempe m.v. Som et eksempel kan nævnes tilfælde, hvor en vognmand ikke har medbragt sin autorisation til transport af dyr, men hvor transporten i øvrigt er foregået upåklageligt.

For så vidt angår dyretransportsagerne i øvrigt finder regeringen, at bødeniveauet bør følge niveauet for overtrædelser af § 28, stk. 1 og 2, i erhvervsagerne, jf. ovenfor under pkt. 2.3.2. og 2.3.3., således at der i almindelighed i førstegangstilfælde ikke udmåles bøder under 3.000 kr., hvis forholdet ikke udgør uforsvarlig behandling af dyr, 5.000 kr., hvor forholdet udgør uforsvarlig behandling af dyr, og 10.000 kr., hvis forholdet udgør groft uforsvarlig behandling af dyr.

I andengangstilfælde bør bøderne tilsvarende i almindelighed ikke ligge under 4.500 kr., 7.500 kr. og 15.000 kr.

I Rigsadvokatens redegørelse er refereret en række sager vedrørende samme vognmand, der over en periode på godt 2 år blev idømt og vedtog 5 bøder i sager om transport af dyr. I den sidste af sagerne blev vognmanden idømt en bøde på 7.000 kr. for 4 forskellige forhold, der udgjorde overtrædelse af både dyre-

værnslovens § 28, stk. 1, om uforsvarlig behandling af dyr og § 28, stk. 2.

I sådanne sager, hvor der foreligger gentagne og eventuelt systematiske overtrædelser af transportreglerne, bør bødeløbet efter regeringens opfattelse være væsentligt højere, end hvad det ovenfor anførte om straffen i andengangstilfælde ville føre til.

For at modvirke, at personer, der som led i deres erhverv beskæftiger sig med dyretransporter, konsekvent overtræder transportreglerne, er det derfor Justitsministeriets opfattelse, at der i sådanne sager vil kunne være grundlag for absolut kumulering, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Det må bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip bør anvendes.

2.3.5. Bødefastsættelsen beror fortsat på en konkret vurdering

I de almindelige tilkendegivelser, der er anført ovenfor under pkt. 2.3.1.-2.3.4., er det først og fremmest som et generelt princip markeret, at der på de omhandlede områder bør ske en væsentlig skærpelse af det almindelige bødeniveau.

I tilknytning hertil er der anført en række »minimums-strafpositioner«, der kan tjene som et udgangspunkt for retsanvendelsen i forskellige sagstyper. Særligt med hensyn til erhvervsager bygger disse strafpositioner bl.a. på, at overtrædelse af dyreværnslovgivningen ofte *generelt* vil være egnet til at skaffe den pågældende transportør m.v. en økonomisk vinding. De nævnte strafpositioner forudsætter således ikke, at der i den *konkrete* sag er opnået eller tilsigtet en sådan vinding.

Det er bl.a. på den baggrund vigtigt at fremhæve, at spørgsmålet om, hvilken bøde der skal udmåles i den enkelte konkrete sag, selvsagt fortsat vil bero på domstolens samlede vurdering af denne sags foreliggende omstændigheder.

Det betyder på den ene side, at der jævnligt kan være grundlag for at udmåle bøder, der er højere – og efter omstændighederne meget væsentligt højere – end dem, der følger af de nævnte udgangspunkter. Ud fra den overordnede betragtning, at det ikke må kunne betale sig at overtræde dyreværnslovgivningen, vil dette navnlig gælde, hvor det i den konkrete sag kan lægges til grund, at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk vinding. I så fald må det også indgå, om der kan være grundlag for konfiskation efter straffelovens almindelige regler.

Det anførte betyder på den anden side, at der efter omstændighederne også kan være grundlag for at ud-